

[Uwe Jensen (Ribe a.)]

Ligeledes må man, så længe det hele kun er en overgangsordning, jo kunne genforhandle, for hvad fiskerne har brug for, og hvad der med en smule dygtighed skulle være muligt, det er højere kvoter for hele området.

Kofoed (V):

Ved denne forespørgselsdebat kan man stille 3 spørgsmål: Hvordan er situationen i dag? Hvordan har man båret sig ad indtil nu? Hvad bør man gøre?

Jeg synes, man først må konstatere, at Danmark har $\frac{1}{3}$ af det samlede fiskeri inden for EF, og uden at rose os selv kan vi nok sige, at vi er den vigtigste fiskerination inden for Fællesskabet. Vi kan vel også sige, at vi har den mest effektive fiskerflåde. Den har efter min opfattelse en størrelse, en sammensætning, en udrustning og et mandskab, der tilsyneladende er de andre overlegen. Vi kan også konstatere, at vi tonsmæssigt fisker mest. Det skyldes først og fremmest vor specialisering inden for industrifiskeriområdet og de dertil hørende anlæg i land. På konsumfiskeriområdet er England den største fiskerination, men her ligger Danmark på en fin 2. plads, bl. a. i kraft af en moderne fiskeindustri. Så langt, så godt.

Efter at kravet om 200 sømil blev almindeligt, har fiskeriproblemerne ændret sig væsentligt både i Nordsøen og i Østersøen. Det skyldes bl. a., at Nordsøen i forvejen blev befisket ret kraftigt, det vil sige, at dens ressourcer, især af sild, var i aftagende. Det medførte, at man, inden vi kom ind i Fællesskabet, gennem NEAFC forsøgte at lave en kvoteringsordning, så man kunne få en rimelig balance inden for fiskeriressourcerne. Jeg siger dette på nuværende tidspunkt, fordi der er nogle, der mener, at fiskeriproblemer kun er opstået, siden vi er kommet ind i Fællesskabet. Må jeg i den forbindelse sige, at vi fra dansk side har stået på det plan, at man skulle regulere fiskeriressourcerne efter internationale forhandlinger og aftaler. Det må være rimeligt, at en demokratisk nation står på denne form for politik.

Så ved jeg godt, at man selvfølgelig kan kaste skylden på biologerne, der siger, at der er for få fisk, og derefter laver man en kvota, og så siger fiskerne, at der er fisk nok. Jeg vil bare sige, at disse aftaler om kvoteringsordninger osv. selvfølgelig også bygger på et

biologisk grundlag, men det væsentlige ved kvoteringsaftalerne må vel nok siges at være, at de er politisk bestemt ud fra den simple forudsætning, at når der bliver mangel på en ting – det vil sige, at der bliver en vis form for rationering – så vil hver nation forsøge at undgå at få nedskæringer, hvor man ellers skulle have nedskæringer, eller sagt med andre ord, mere brutalt, at så går det ud på for enhver nation at rage så meget til sig af den totale kvota som muligt.

Dette er de realistiske kendsgerninger. Så kan man selvfølgelig som hr. Uwe Jensen (Ribe a.) stå op og være den, der er virkelig klog, og som kan det hele – det er altid nemt, når man står udenfor, så kan man sagtens kritisere: forhandlerne er udygtige, de er nærmest dumme, Danmark bliver agterudsejlet overalt.

Jeg kan til hr. Uwe Jensen (Ribe a.) sige, at jeg selv har haft ansvaret for kvotaforhandlingerne i 1974, hvor man skulle køre den hårde linje, for nu skulle Danmark virkelig vise flaget, og vi skulle stå fast. Vi stod fast, vi fik, jeg tror det var 190.000 t sild at fiske i Nordsøen. Men efter 1974 viste det sig, at vi havde fisket omkring 130.000 t. Hvad hjalp så den hårde linje? Den gav os på papiret flere sild, men kendsgerningerne var, at vi ikke kunne udnytte kvoterne. Desuden lagde vi måske op til de problemer, vi har haft med industrifiskeriet senere.

Det er meget nemt at stå udenfor med pegefingeren og sige, at sådan skulle de have gjort. Her er der et bevis for, at vi for så vidt har fulgt den ønsketænkning, som hr. Uwe Jensen (Ribe a.) fremstiller, men jeg er ikke sikker på, at den taktik og den forhandlingsstyrke, vi viste i 1974, virkelig var så succesfuld, som vi på det tidspunkt troede.

Det er måske mærkeligt, at jeg står og indrømmer disse ting nu, man jeg synes, det skal med i betragtningerne for ligesom at give et billede. Det er meget nemt at stå udenfor og sige, at sådan skulle vi have gjort i den situation, men på længere sigt er det vanskeligt at vurdere, om det nu var helt rigtigt.

Må jeg sige om Nordsøproblematikken – alle ved det, vi har jo diskuteret det før – at vi går ind for en fælles fiskeripolitik, fordi alternativet jo havde været, at man havde opdelt Nordsøen efter nogenlunde samme principper som havbunden. Havde det så været til fordel for Danmark? Absolut nej.